

Eigen koker

ONAFHANKELIJK SCHOOLBLAD VAN HET SINT WERENFRIDUS LYCEUM

★ KERSTMIS IN PARIJS ★

In een van de vele sloppenwijken van Parijs brak de dageraad aan. Het was koud en mistroostig weer. Traag bewogen de takken van de bomen zich in de wind. Hier en daar lag nog een beetje sneeuw, dat enkele dagen tevoren gevallen was. Het was 25 december.

Plotseling werd de ochtendstilte verbroken door het beieren van klokken. Het was alsof zij de mensen met diep geluk wilden vervullen. Maar voor het echtpaar Duvier zou deze dag gelijk zijn aan andere dagen. Ze huisden in een vervallen krot aan de buitenkant van de stad. Deze dag zou weer worden doorgebracht met bedelen en bedelen. Vele jaren geleden hadden ze een dure villa bewoond aan een van de schitterendste boulevards, die Parijs rijk is, maar door een ongelukkige samenloop van omstandigheden hadden ze al hun bezittingen verloren. Ook hadden ze nooit het genoegen gehad, een kind te krijgen, wat hun grootste wens was. Vele smeekgebeden richtten ze tot God, opdat Hij hen een kind zou schenken en hen uit de verschrikkelijke situatie zou redden, waarin zij zich bevonden. Maar God had hun gebeden nog steeds niet verhoord.

Al vroeg gingen zij op pad naar hun vaste standplaatsen in de binnenstad. Naar de kerk gingen ze niet, want dat zou hen weer enkele centen schelen, centen die ze broodnodig hadden om in leven te blijven. Zonder een woord te zeggen, liepen ze voort en keken naar de kerkgangers, die de geboorte van

Christus gingen herdenken. Steeds meer bekreep hen het verdriet, dat ze dit ook niet konden meemaken.

Plotseling werd Pierre Duvier aangeklamp door een heer van middelbare leeftijd: „Je zie er allerberoerdst uit, kerel” zei hij. Pierre keek hem niet begrijpend aan. „Ken je me niet meer?” sprak de vreemdeling weer. „Ik heb vroeger nog met je in de schoolbanken gezeten”. Toen wist hij het: Charles

tjes van het kindergezigtje af. Pierre had dit met een mengsel van verbazing en ongeloof bekeken. Een vondeling? Dit was hem teveel op deze nog jonge dag. Hij dacht, dat hij last had van hallucinaties. Tenslotte moest hij toch zwichten voor de werkelijkheid. Het was waar! Hij kustte het kind en tranen van blijdschap blonken in zijn ogen. Hun grootste wens was vervuld, een kind! Ze brachten haar naar huis en

mis zal bijwonen aankomt, beginnen de klokken als op commando te luiden.

Haastig stopt Karel zijn vingers in de oren. De mis is al begonnen en met moeite weet de jongen een vrije plaats te vinden. Het jongenskoor zingt en nors voor zich uit starend luistert hij ernaar „Net engelen” fluistert iemand.

Het „stille nacht” wordt door iedereen meegezongen behalve door Karel, die op zijn lippen bijt en luistert naar de valse uithalen van een vrouw naast hem. Er wordt hem een brandende kaars in de handen gestopt. De lichten gaan uit en nogmaals klinkt het „stille nacht”.

Somber peinst de jongen; „zelfs de kaarsen druipen van sentiment”.

„Waarom ben ik hier naar toe gegaan. Goed ik moest, maar waarom ben ik hier naar toe gegaan.” Twee banken voor hem begint een kind te janken. Karel blijft gedurende de hele mis zitten, droevig denkend aan een God die voor hem niet bestaat en aan een stenen kind dat dood voor hem is.

Als de mis is afgelopen schuifelen de mensen het kergebouw uit. Ingetogen zijn ze nu en ze hebben weer een gerust hart. Op de banken blijven natte plekken achter. Klokken beginnen weer te luiden en ze verkondigen aan iedereen dat er vrede is en kaarslicht, dat er vrede is in India, China, Algerije en kaarslicht in Kongo. Kaarslicht in Kongo, Kaarslicht in Kongo.

De gehele weg terug blijven deze woorden in het hoofd van de jongen op de maat van de klokken dreunen.

Kaarslicht in Kongo, Kaarslicht in Kongo.

De lichten van de lantaarns zijn uit en met moeite kan men zien dat de jongen op een brug is stil blijven staan. Een half uur staat hij daar, starend in het donkere water, dan klimt hij op de brugleuning en springt in het water.

Het water dat hem vrede moet geven sluit zich boven zijn hoofd en sijpelt langzaam in zijn borst. De jongen rilt. Even maar, want na twee minuten zien grote vissen het lichaam van Karel rusteloos deinen op de maat van de golven.

KERSTVERHALEN

Martin, Charles, die een oude schoolvriend van hem was, Charles, die hem zo vaak uit de misère had geholpen, als de nood aan de man was „Hoe ben je aan de bedelstaf geraakt?” vroeg hij, en ik vertelde hem het treurige verhaal.

„Hier heb je mijn visitekaartje”, her-vatte Charles, „als je geld nodig hebt, kom je maar eens langs; ik moet nu naar de kerk. Tot ziens”. Tranen van geluk sprongen in de ogen van Pierre's vrouw. „Onze gebeden worden verhoord”, fluisterde ze. Ook hij had moeite zich goed te houden. „Laten we doorlopen,” zei hij, „de mensen kijken naar ons”. Twee gelukkige mensen liepen gearmd weer terug naar huis, want die schamele centen, die ze eventueel nog op zouden halen, hadden ze niet meer nodig. Beiden dachten na over de prachtige toekomst, die weer voor hen lag. Daarom, misschien hoorden ze pas laat het schreien van een kind. „Hoor je niets?” zei Pierre. Zijn vrouw bleef stilstaan en luisterde aandachtig. „Ja je hebt gelijk”, antwoordde ze na enige ogenblikken, „laten we gaan kijken”.

Onder een struik zagen ze een rieten mandje staan, waarin een paar wollen dekentjes lagen. Boven de dekentjes uit stak een meisjeshoofdje; haar krullertjes vielen naast haar hoofdje op het flanel van het kussentje en ze huilde tranen, die glinsterden als dauwdruppels in de opkomende zon. Mevrouw Duvier nam haar op en veegde de traan-

gaven haar een beetje pap. Al gauw legde ze haar hoofdje ter ruste en sliep in. De Duviers knielden neer en eenvoudige dankgebeden stegen op naar de hemel. 's Avonds aten ze de laatste harde boterhammen en rotte appels op; voor hen was de tijd van armoede voorbij.

Een paar jaar later had Pierre Duvier zich met behulp van Charles Martin's geld weer opgewerkt tot een man met wat eigen geld en een cafeetje in de Rue d'Eglise. Ieder jaar vierden hij, zijn vrouw en hun dochtertje het Kerstfeest. Nooit vergaten ze het wonder, dat op die ene Kerstmorgen was gebeurd.

EDWA

VREDE

Het is de avond voor Kerstmis. Er-gens in Nederland doet een jongen de deur van zijn huis met een klap dicht. Het motregent en het schijnsel van de lantaarnpalen wordt door het natte wegdek duizendvoudig teruggekaatst. Als de jongen — ik zal hem Karel noemen — tien minuten door de verlaten straten heeft gelopen sijpelt het koude water over zijn borst. „Waarom heb ik geen paraplu meegenomen”, denkt hij, „waarom zo stoer doen?” De jongen rilt en kijkt naar de grond waar zijn schaduw een griezelig spel met hem speelt. Alleen het zuigende geluid van zijn schoenen is hoorbaar.

Als hij bij de kerk, waar hij de nacht-

KERSTVERHAAL

maar rolt zich weldra weer op en slaapt verder. De oude man loopt gebogen in de felle wind en gaat het bos in. Na een kwartier komt hij op een kleine open plek. Hij loopt dan naar een groepje jonge bomen en kijkt zijn zelfgemaakte val na. Leeg. Dan gaat hij weer verderop. De volgende val is ook leeg. Maar bij de derde val vindt hij een klein miezerig konijntje. Verheugd keert de man terug naar zijn hut. Het wordt al donker. Thuis aangekomen stroopt hij het konijn, rijgt het aan een dun staafje en hangt dit boven het vuur. Enkele ogenblikken later is de gehele hut doortrokken met een heerlijke geur. En na een uurtje is er niet veel meer van het konijn over dan een paar beentjes, waar de hond met genoegen aan zit te kluiven.

De wind zakt nu een beetje af. Uit de loodgrijze lucht vallen een paar vlokjes. Maar het blijft er niet bij een paar en weldra is de aarde met een witte vacht bedekt. De oude man legt zich neer op een matras, waar het stro aan alle kanten uitpuilt, en trekt de oude jas over zich heen.

Midden in de nacht wordt hij plotseling wakker. Heel in de verte hoort hij klokken luiden. Eerst weet hij niet wat het te betekenen heeft, maar dan weet hij het: Kerstnacht! Het is Kerstnacht! Het is lang geleden dat hij die gevierd heeft. Een vreemd gevoel maakt zich van hem meester. De klokken trekken hem. Hij staat op en trekt zijn jas aan. „Ik ga erheen”, mompelt hij, „ik moet erheen!”. Hij pakt de hond onder zijn arm en gaat naar buiten, de kou in. De sneeuw

knerpt onder zijn voeten, hij rilt van de kou. „Daar komt het vandaan”, peinst hij hardop en begint vlugger te lopen. Maar ach, het is zo ver. Het lijkt hem dat hij er nooit zal komen. Opeens struikelt hij. Versuft blijft hij in de sneeuw liggen. De hond kruipt onder zijn jas vandaan en likt hem in 't gezicht. De oude man staat op, hij moet weer verder! Maar na enige ogenblikken zinkt hij vermoeid neer op een boomstronk. Hij weet niet hoelang hij gelopen heeft, maar het lijkt hem oneindig lang! Plotseling wordt alles donker en hij glijdt weg in een onmetelijk diepe leegte...

De volgende dag wordt de oude man dood in de sneeuw gevonden, op twee kilometer afstand van een klein dorpje, de hond trouw naast zich. Na vele jaren viert hij het Kerstfeest weer, maar de laatste is de mooiste van alle!

Nico Mulder IV.

Redactioneel

Tot onze spijt is deze krant niet helemaal geworden wat wij ervan verhoopten, n.l. dat het een typisch Kerstblad zou worden. De oorzaak is tweeledig: op de eerste plaats (tragische familie-omstandigheden van onze hoofdredacteur, op de tweede plaats het feit dat een ieder zijn, toch al karige, literaire kwaliteiten vergooid heeft aan Sinterklaasrijmelarijen.

Enfin, u leest maar.

Oscar Wilde werd in 1854 in Dublin geboren als zoon van een dokter. Al spoedig legde hij een zeer grote belangstelling aan de dag voor de Klassieke Kultuur. De invloed van de Klassieken vinden wij in vele stukken terug. Oscar Wilde voelde voor de Christelijke idealen slechts minachting. Berouw en zondebesef beschouwde hij als ziektesymptomen. Hij wilde slechts de schoonheid als leidende kracht erkennen en meende dat alleen verfijnd esthetisch en artistiek genot het leven waarde kon geven. Volgens hem moest het leven dienstbaar gemaakt worden aan de kunst. Oscar Wilde verkeerde in de hoogste kringen. Door zijn geestigheid, charme en enthousiasme voor de kunst was hij een graag geziene gast. Hij was de leider van de „Aesthetic Movement”. Deze beweging stelde zich tot doel de kunst terwille van de kunst praktisch te beoefenen en zich geheel aan de schoonheid te wijden. Zijn eerste blijspel: „Lady Windemere's Fan” werd in zijn verschijningsjaar 1892 met een overweldigend succes opgevoerd. Het

„The Importance of being Earnest”

stuk wordt gekenmerkt door een verrassende humor. Dit stuk spreekt in tegenstelling met zijn latere stukken, niet alleen tot het verstand, maar ook tot het gevoel.

Naast zijn toneelstukken heeft hij vele korte verhalen, sprookjes en essays geschreven. Ook schreef hij de roman: „The picture of Dorian Day.”

In de ellende en eenzaamheid van zijn gevangenisjaren schreef hij nog twee meesterwerken: „The ballad of Reading Gaol” en „De Profundis”. Het eerste stuk handelt over de opknaping van een soldaat gezien door de ogen van zijn medegevangenen. De Profundis is een diepzinnige zelfbeken-tenis, die z'n vrienden hoge verwachtingen deed koesteren. Maar zijn geestkracht bleek geheel gebroken te zijn. Niets heeft hij nog kunnen voltooien.

Zijn stuk: The Importance of being Earnest” is evenals „An Ideal Husband” een satire op het society-leven. De hoofdpersonen van dit stuk zijn niet bijzonder sterk gekarakteriseerd. Zij hebben iets gewoons en alledaags. Wilde's cynisme en artistieke oververfijning spelen ook in dit stuk een grote rol. Nu in het kort de inhoud van dit ingewikkelde stuk. De hoofdfiguur is John Worthing, die zich in Londen uit-geeft voor Earnest Worthing. Op zijn landhuis vertelt hij dat Earnest een broer van hem is, waar hij geregeld naar toe moet. Jack, Earnest in the town, logeert in Londen altijd bij zijn vriend Algernon Moncrief. Deze vriend gaat naar Jacks landhuis en geeft zich uit voor Earnest.

Jack en Algernon raken verliefd. Nu blijkt dat de twee meisjes alleen van hen houden omdat ze Earnest heetten. Na veel verwikkelingen ontdekt men dat de één een vondeling met de naam Earnest was, en dat de ander Earnest gedoopt was. Het slot is dat Jack en Algernon, de meisjes kunnen trouwen.

Dit amusante en onderhoudende stuk werd op de planken gebracht door The Royal Academy of Dramatic Art. Door toedoen van de heren Haring en Veken, aan wie ons aller dank, konden wij van deze opvoering genieten. Een gedegen voorbereiding was vereist om alle nuances van het stuk te kunnen aanvoelen.

Helaas waren de decors schamel en erg goedkoop. Wanneer een acteur haastig kwam oplopen, wapperde het hele vertrek door de wind. Jack gaf een bijzondere goede vertolking. Lady Bracknell, een oude dame, was erg moeilijk te verstaan. Er had wel iets meer vaart in het stuk mogen zitten. De tekst bleef soms steken in onduidelijkheid. De dialogen waren geestig en spits. De droge Engelse humor voerde de boventoon. De figuren van Algernon en Jack werden het best getypeerd. Ook de dominee was erg vermakelijk.

Ongetwijfeld hebben wij allen een prettige en goedbestede middag gehad in het vernieuwde en sfeervolle de-la-Mar-theater. Misschien is deze voorstelling een aansporing voor andere stukken?

PAUL HENDRIKS,
V. Gymn.

Reacties op „Moord met voorbedachte rade”

Dr. L. DE JONG: directeur van het Nederlands instituut voor oorlogsdocumentatie; politiek commentator van de VARA en Vrij Nederland.

..ik vind dat U een waardevol blad uitgeeft..

..ik kan uw voorstellen niet als reëel beschouwen.

Politiek is de kunst van het mogelijke; dat moogt U niet uit het oog verliezen. Geen enkel volk zal ooit 30 tot 50 % van zijn jaarinkomen aan anderen afstaan. Ik geloof ook niet dat dit menselijk zou zijn: hulp is goed, maar moet een aanvullend karakter houden..

..indien de ontwikkelde landen de hulp die nu gegeven wordt, zouden opvoeren tot, zeg, 3 tot 5 % van hun nationale inkomen, de minderontwikkelde landen voldoende zouden krijgen om binnen redelijke tijd de grondslag te leggen voor een modern produktieapparaat...

Prof. Dr. B. DELFGAAUW, hoogleraar in de wijsbegeerte a.d. Rijksuniversiteit te Groningen.

1. Men moet ervoor oppassen, het persoonlijk aandeel in de hulpverlening niet te overtrekken.... Het gevolg kan een zeker ressentiment zijn, waarmee de betrokken persoon zich tegen dergelijke beroepen op zijn offervaardigheid gaat keren.

2. Wij moeten ervan uitgaan, dat de hulpverlening geen liefdadigheid is, maar rechtvaardigheid. De ontwikkelingslanden hebben recht op onze hulp, omdat de rijkdommen van de aarde zonder onderscheid aan alle mensen toebehoren. Daarom moet de primaire weg van hulpverlening (waarnaast andere wegen zeer zinvol blijven) via de regeringen van de rijke landen lopen. Uit de belastinggelden moeten grote bedragen ter beschikking van de ontwikkelingslanden gesteld worden..

3. Het werk in de persoonlijke sfeer moet gericht zijn om bereidheid te kweken bij de staatsburger voor een dergelijke besteding der belastingen: vervolgens de individuele personen” aanspreekbaar” maken voor noden, waarin langs de officiële weg niet snel of grondig genoeg voorzien kan worden; tenslotte onder de jonge mensen bereidheid kweken tot eigen werkzaamheid in de ontwikkelingsgebieden....

G. RUTGERS, lid van de Tweede Kamer voor de P.V.D.A.

..Als ik het eerlijk mag zeggen: het is wel een beetje een wild artikel..

Moord met voorbedachte rade, doodslag, dood door schuld enz., het zijn allemaal termen die in ons strafrecht een eigen en heel precieze betekenis hebben.

Waar het om gaat, is natuurlijk de vraag: wat moeten we voor de arme landen doen?

U zegt: 40 of 50 %. Dat is echt niet reëel. Een dergelijke nivellering van welvaart hebben we tussen arm en rijk niet in ons eigen land, niet in de communistische landen, laat staan van het ene land tegenover het andere.

Persoonlijk ben ik, heel wat bescheidener, al met 2 % tevreden.

Op twee kardinale punten hebt u volkomen gelijk
1. er moet meer geld komen, er moet meer gedaan worden, dan er op het ogenblik gedaan wordt.

2. de volken van de rijke landen zijn nog steeds volstrekt onvoldoende bereid datgene te doen, wat ze eigenlijk zouden moeten doen..

J. M. ONSTENK, hoofdred. Noordh. Dagblad

Het is noodzakelijk om erover mee te denken, hoe de Westerse mens kan helpen tot het doen verdwijnen van de stuitende — en nog steeds toenemende — welvaartsverschillen tussen de volken. Dit moet geen puur en zeker geen vaag-idealisme blijven. Maar wil het praktisch handelen worden, dan blijft werkelijkheidszin vereist... de zaak is ingewikkelder dan door een strijdkreet „leer geld geven” wordt gesuggereerd. Geld is maar slijk..

ELSEVIERS WEEKBLAD van 16 november 1963, onder de kop: „Brave scholieren”.

..Het pleit voor de edele instelling van deze jongelui, die er blijkbaar wel bij gedacht hebben dat op hun school met ongeveer 25 pct moet worden bezuinigd.

Wij zouden glimlachend deze zaak naast ons neer hebben gelegd, ware het niet dat behalve edele bedoelingen een door en door materialistische opvatting uit dit voorstel spreekt. De opvatting dat met geld alles in de wereld te koop is, berust economisch op dwaasheid, filosofisch op een waandenkbeeld en bovendien op een ontkenning van de liefde..

..De brave scholieren moeten begrijpen dat onze beschaving uiterst langzaam gegroeid is. Niet het geld van de Romeinen, doch de kennis van eenvoudige zaken welke het Imperium Romanum achterliet, heeft de Batavieren in staat gesteld na ongeveer duizend jaren, tot een cultuurvolk te worden. Tegenwoordig gaat alles iets sneller. Helpt men de ontwikkelingslanden langzaam en met beleid, dan zal het proces zeker een of tweehonderd jaar nodig hebben. Volgt men de materialistische geldweg, dan verkeert men hun geringe vrijheid tot totale slavernij.

WERENFRIED VAN STRAATEN O Praem. Leider der Oostpriesterhulp.

..Hoewel ik het geenszins eens kan zijn met alles wat u lanceert, acht ik uw praktisch voorstel om meteen te beginnen met regelmatig percentages van het zakgeld af te staan enzovoort zeer goed. Er zullen inderdaad in de toekomst enorm zware offers gebracht moeten worden en daarom is een opvoeding tot offervaardigheid absoluut noodzakelijk. Tot deze conclusie kom ik ook buiten de theorie van Teilhard de Chardin om, en zonder uw ongerechtvaardigde aanval op pater Zacharias goed te keuren..

CAMERA MUSICA

Vrijdag 29 november organiseerde C.M. een Sinterklaasavond. C.M. had deze avond beter achterwege kunnen laten. Het was een duidelijke mislukking en bovendien had het niets te maken met muziek, terwijl het toch de bedoeling van C.M. is muziekavonden te organiseren en de leerlingen in nauwer contact met muziek te brengen. Het is jammer dat zij zich hier niet aan gehouden heeft. De Sinterklaasavond was niet typerend voor C.M. en had door iedere andere vereniging georganiseerd kunnen worden.

..Het plan was om half 8 te beginnen, maar het was pas na 8 uur, toen voorzitter Hans Ooms de avond opende met een: „Geloofd zij Sinterklaas”. Het aantal aanwezige onderbouwers was over-

stelpend, zodat ik bijna de indruk kreeg dat zij nog in Sinterklaas geloofden.

Els Keyzer droeg een toepasselijk stuk voor uit de Camera Obscura. Zij deed het heel goed, alleen duurde het veel te lang, waardoor de aandacht van de toehoorders verslapte, en de onderbouwers steeds rumoeriger werden.

Daarna hield Margo Kaldenbach een lezing over speculaasplanken en de historie ervan. Ik heb grote bewondering voor de manier, waarop zij met haar lezing verder ging terwijl het publiek steeds luider werd en de onderbouwers niet uitgelachen raakten om de z.g. Vrijers en Vrijsters (speculaaspoppen). Haar lezing was heel interessant. En aanschouwelijk gemaakt door antieke speculaasplanken.

Hans Ooms begon een lezing over de historie van het Sinterklaasfeest en het Sinterklaaslied met een gedicht van 'n onbekend auteur. Zijn lezing was enigszins moeilijk te volgen. Leuk was het, dat hij zijn lezing zo nu en dan onderbrak voor toepasselijke gedichtjes.

Na de pauze, waaronder wijn geschonken werd, hebben de aanwezigen onder leiding van dr. Moulijn Russische, Latijnse, Spaanse en Griekse Sinterklaasliederen gezongen. Dit onderdeel lag als enige op het terrein van C.M. Het was jammer, dat dr. Moulijn geen betere indruk van deze vereniging kreeg. Tijdens het zingen kwamen Sinterklaas (Hup! Hup!) en twee Zwarte Pieten binnen. Nauwelijks was de Heilige Man gezeten, of daar kwamen nog vier Sinterklazen binnen, patat etend en onder de kreet: „Rabarber! Rabarber!” Zij vormden de verpersoonlijking van de reclame. Sinterklaas hield een rede over de Bond van Georganiseerde Sinterklazen en de waarde daarvan. Jeroen Arnolds zong met behulp van een gitaar en enige meisjes een zelf-gedicht Sinterklaaslied op de wijs van „Monniken” van Jaap Fischer. Ik vond dit wel een van de leukste momenten van de avond.

Het publiek werd steeds wanordelijker en toen Sinterklaas en Pieten al strooiend verdwenen, was de wanorde zo groot, dat de voorzitter geen kans zag de avond met een sluitingsrede te beëindigen.

A.v.B.

A. van Bockxmeer

Herinnering aan jou

*Toen de vogels bijna wreed de nacht doorbraken
Ik uit de droom in de werkelijkheid moest ontwaken,
Stolde die veel te vloeibare stroom van zinloze woorden
En ik had je lief, maar jij bond mij met ijzeren koorden.*

*Waar was de veiligheid van de duisternis
Waar was die stilte die luisteren is,
Toen de zon als een rechter zitting nam
En aan mijn sterrenrijk een einde kwam.*

KERSTMIS 1963

Toch nog net op tijd klaar. Hij had niet zolang op bed moeten blijven liggen. Maar wat moest je anders zo'n hele vrije dag doen en bovendien spaarde het zo mooi wat brandstof uit; je kon je toch al rot betalen aan die kolen.

De ergste stof was weg de stapel kranten lag onder bed. Alles stond klaar: de drank, pepels, pinda's, worst. Verdomd, hij had sigaretten vergeten. Gelukkig dat er een automaat om de hoek stond. Vlug zijn jas aan en naar buiten. Het is behoorlijk koud. Waar had hij zijn geld nu weer zitten? Twee pakjes Caballero maar, hopelijk namen ze zelf ook wat roken mee. Wat maken die automaten toch 'n lawaai; of je die hele kast mee moest scheuren. Gauw naar de kamer terug. 't Is hier heel wat aangenamer dan buiten. Die takken groen geven de kamer wel een kerstintje, al is het een beetje sentimenteel. Toch leuk van Anouk om ze te brengen. Het was wel een aardig kind, niet zo preuts tenminste.

Eens kijken wat de B.B.C. heeft; wat kon het ook eigenlijk anders zijn dan kerstliederen. Als die andere zenders, dat ook hebben, had je de hele avond ook niet veel aan die radio. Wacht, dit lijkt wel wat, wie is het ook al weer, Eartha Kitt, kan wel aanblijven.

Al te vroeg zijn ze anders niet. 't Is nu al tegen half negen, of zou die klok niet gelijk staan. Hij kon wel horen, als de kerkklok sloeg, hoe laat het precies was. Toch wel vreemd. Thuis gingen ze altijd samen naar de nachtmis, daarna ontbijten; 'n beetje feestelijk met kaarsen, de tafel was versierd. Die ruzie was eigenlijk niet zo leuk. Hoe zijn vader aan de weet gekomen was, dat hij niet meer naar de kerk ging, mag Joost weten, maar hij had hem zelden zo kwaad gezien. Eerlijk gezegd was het hun eigen schuld: alle dagen naar de kerk, waarom ging je niet communiceren, je moet biechten, 't is al weer een maand geleden — of hij 'n onmondig kind was — Ze hadden het zo volkomen doodgemaakt, er een sleur van gemaakt. Hoewel 't is zo ook niet alles.

Zie je, die klok komt wel gelijk. Als ze kwamen zou hij er toch wat van zeggen. Afspraak is afspraak.

Ze zijn hiernaast ook heel wat van plan, ze zullen er wel goed van eten. Als je zag wat er allemaal naar binnen gesjouwd werd, of ze uitgehongerd waren. Bepaald kerstfeest—vreetfeest.

Eens kijken of ze er al aankomen. Ook een dode boel op straat. Allemaal lekker in huis, warm, gezellig. Hij wou dat ze maar eens kwamen, tenslotte deed je alles niet voor niets. Je hebt kans dat ze bij Renders zitten, dan hebben ze wel niet zo'n haast. Misschien kan ik er beter even naar toelopen, zo'n eind is het niet. Even een briefje schrijven, als ze ondertussen kwamen, wisten ze wat hij deed.

't Wordt drukker. Je kunt wel merken dat je al bijna bij het plein bent. Daar heb je ze eindelijk. Was Anouk er niet bij? O, ja, toch wel. 't Kan dan een gezellige avond worden.

G.L.

Quiritus,

Eindelijk, na lange afwezigheid een nieuwe Kroniker. Mijn taak zal hierin liggen u de gebeurtenissen, die zich op school en daarbuiten hebben afgespeeld in herinnering te brengen, met zoonidig een kritische aantekening, mijnerzijds. Hierbij ga ik lange tenen niet uit de weg onder het motto: „Wat wij van onszelf denken is veel belangrijker dan wat anderen van ons denken” (Seneca) — Alleen voor fijnproevers —. Hierbij is mijn oordeel bindend. Weest u dus gewaarschuwd!

30 okt. Begin van het Herfstverlof. Verwondering over het uitblijven van een samenkomst als voorbereiding op Allerheiligen en Allerzielen. Het praedicaat r.k. stond weer eens in haar hemd. 's Avonds komt de Debatingclub bijeen. Eindelijk worden er wijze woorden gesproken (zegt de heer Salman).

31 okt. Hockey-tournoi in Beverwijk. 3 nov. De heer Stuyfbergen, oud-leeraar Engels en Boekhouden komt plotseling te overlijden. We verliezen door zijn heengaan een groot vriend. Hij ruste in vrede.

9 nov. Sportmiddag voor de onderbouw, naar voorzitter Buur zegt voor het laatst in deze vorm. Bij de prijsuitreiking deelt deze een onnoemelijk aantal boekenbonnen uit, klaarblijkelijk om Kees Wind c.s. te paaien.

13 nov. Koeienmarkt „Vol verwachting klopt mijn hart”, zegt de heer Tensen als hij 's morgens van huis gaat. Even voor één uur wordt het hem echter te machtig. Met een geweldige loei via de geluidsinstallatie legt hij zijn gehele persoonlijkheid bloot. Age vero, mijnheer Tensen, ieder vogeltje zingt zoals het gebekt is. 's Middags met recht koejeweet. Bah!

15 nov. Verjaardag van onze Rector.

Sint Nicolaas Actie

Mocht er op onze school iemand zijn, die twijfelt aan het feit dat in de tegenwoordige hoogconjunctuur nog mensen bestaan, die hun kinderen niets kunnen geven op het feest van St. Nicolaas, dan kan hij zich hiervan overtuigen door volgend jaar als Zwarte Piet mee te gaan met een als St. Nicolaas verklede leraar om samen adressen af te gaan, die de Rector voor onze St. Nicolaasactie heeft gekregen. Noodlottige omstandigheden, zoals het dood of ziek zijn van vader, en het mag voor ons een waar voorrecht heten, dat we in staat zijn deze mensen te helpen.

Overal, waar we kwamen, werden we met gezang begroet, alsook met bange ogen, maar de kinderen zagen spoedig, dat het 'n hele goeie Piet was en waren snel de angst vergeten. Vol verwachting keken ze naar de doos of dozen, die de kamer in werden gedragen. Maar eerst werden ze nog door St. Nicolaas op het matje geroepen en kregen enige vermaningen te horen voor hun fouten opgeschreven in het Heilige Boek. Een der kinderen, blijkbaar zeer nieuwsgierig om te zien hoe dit boek er toch van binnen wel zou uitzien, deed een poging en kreeg een kaart van de hele wereld te zien en een gegrom van de goeie Sint te horen, waarop hij stil in een hoekje ging zitten peinzen, hoe dat toch wel zat.

Hoog laaide de vreugde op als de pakjes werden rondgedeeld en handjes en (natte) zoentjes werden gegeven (uiteraard alleen aan St. Nicolaas).

WEDERZIJD

Door de verjaardag van de heren Buurman, Heideman en De Ceuninck van Capelle werden wij in de gelegenheid gesteld de film WEDERZIJD te zien. Helaas was deze film teleurstellend. De samenstellers zijn niet geslaagd in de opzet. Wijlen koningin Wilhelmina was niet de centrale figuur in deze film. Het zwaartepunt lag op de politieke toestanden in de toenmalige wereld. Ongetwijfeld waren dit roerige en interessante tijden. Wij zagen een aaneenschakeling van oude journaals, waarvan de beeldkwaliteit redelijk was. Wrede oorlogsscenes en lachwekkende beelden wisselden elkaar in wervelend tempo af. De geschiedenis van vele landen werd in vogelvlucht behandeld. Nederland kwam bijna niet op het scherm. De grote figuur van Wilhelmina stond ver op de achtergrond. Wel zagen wij de rijzende ster van Hitler, de val van Mussolini, de strijd van Rommel en beelden van de invasie.

De grote plaats die Wilhelmina onder de Oranjes inneemt, haar positieve bijdragen als onze koningin, de persoonlijkheid van deze zeer bijzondere vrouw, werden zeer summier belicht. De gigantische Zuiderzeewerken, de overzeese gebiedsdelen, de crisis en de nieuwe stromingen van haar tijd, zoals het socialisme, werden ternauwernood op het scherm gebracht. In deze film stond Nederland achter de camera's en was Wilhelmina een figurante, waarvan wij slechts een glimp opvingen.

PAUL HENDRIKS, V gymn.

Na de gezamenlijke Eucharistie-viering een bijzonder onbevredigende situatie.

Mocht de bijeenkomst in de aula zijn minder plezierige kanten hebben dit mag niet meer voorkomen. Mutua-Fides bestuur van volgend jaar wilt u hiervan notitie nemen?

16 nov. De heer Tensen ontkent iets met de koeielloei (zie 13 nov.) te maken te hebben. Tegelijkertijd noemt hij

KRONIEK

Eigen-Koker „de Telegraaf van West Friesland”.

„O, besef het toch wel, dierbare lezer en lezeres, de onchristelijke pers die in den vorm van roman en tijdschrift, den scepter zwaait over het gedachten- en gevoelsleven van vele, zeer vele, jonge en oude mensen van allen rang en stand, zij is gansch geen rechtmatige heerscheres, gansch geen wel-doende Koningin”: Jac. I Zey S. I over „De Telegraaf”.

Ook dreigt hij, indien iets over hem wordt gepubliceerd, de redactie van E. K. met handgranaten uit de weg te ruimen (sic!).

's Middags ziet een kleuter in Hoorn, die Sint voor de Televisie ziet, tegelijkertijd de Sint langs de ramen flaneren. Hij schrijft dan 's avonds ook in zijn dagboek, met een kleine variatie op 1 Cor. 13, 11: „Toen ik een kind was, sprak ik als een kind, dacht ik als een kind en geloofde in Sinterklaas; nu ik een man ben, leg ik het kinderlijke af en gedraag me gortig.”

17 nov. Heeft u het ook in de krant gelezen? „De kop van N. Holland is cultureel en economisch onderontwikkeld.” Klaarblijkelijk zag men het intel-

Hierna gingen we dan weer naar het volgende huis, blijde kinderen achterlatend, ontroerde ouders, die de Sint bij de deur bedankten zo goed als ze konden, want iets aannemen en er voor bedanken kan voor sommige mensen heel moeilijk zijn en er was dan ook wel eens een huis, waar de vader ietwat stuurs zat te kijken en evenzo zijn caedus aannam. Ondanks dit vind ik dat we deze actie voor ons lyceum tot een traditie moeten maken. Maar dan moet het wel goed gebeuren!

Het feit, dat de Sint eenmaal een jongen (weliswaar van 17 jaar, maar wij verwachten toch ook meer!) tevreden moest stellen met één pakje sigaretten en wat snoepgoed, ligt me zwaar op het hart!

Als je zo iets op je neemt, moet je het goed doen en het is werkelijk onvoorstelbaar welk een vreugde men schept en welk een dankbaarheid je tegemoet straalt uit de ogen van vader, moeder en kinderen. Nogmaals, lever goede spullen en maak hier een mooie traditie van!

A. Imming.

Oude koeien uit de koker

Bij het lezen van de voorlaatste „Eigen Koker” vielen zeer veel dingen mij op en sommige bevreemdden mij in hoge mate. Hieronder zou ik gaarne enkele van deze mij opvallende zaken aan u voorleggen.

Allereerst wil ik de heer Lohman (1a) mijn sympathie betuigen. Inderdaad was het jammer dat, hoewel de wedstrijd reeds beëindigd was, de stand 1-0 bleef. Misschien een andere keer nog even naslaan?

In het verslag van de jaarvergadering van Mutua Fides las ik de volgende merkwaardige regels: „Hij eindigde met een beroep te doen op ons aller medewerking, wanneer die nodig zal zijn”. Nu komt het: „Met andere woorden zoals elk jaar werden ook nu de geijkte twistpunten tot in den treure herkauwd, totdat er een murw-gemierde massa overbleef”. Een kostelijke slotzin. Maar: „Met andere woorden...”

Ik zie de maan in je ogen
Ik zie er een, ik zie er een
Ik zie de maan in je ogen
Ik zie er een, ik zie er twee.

Dit verrukkelijke vers werd geschreven door een zekere I.E.S. Uiteraard niet in het Nederlands. Stel je voor, ik zie ze niet vliegen!

Merkwaardig ook waren de z.g. aanvullende opmerkingen van de redactie als: „Hup, hup!”

Dan werd de aandacht getrokken door het buitengewoon goede en interessante artikel van onze hoofdredacteur: „Re-

lectuele lichtpunt S.W.L., over het hoofd. Ja, Bredero zei het al: „Het kan verkeren”.

18 nov. Wederzijds, de film over de regeringsperiode van Koningin Wilhelmina, doet onze kennis over de tijd verrijken.

19 nov. Camera Musica en Mutua Fides blijven (nog) in nevelen gehuld. De Debatingclub is de enige organisatie die nog loopt. En hoe!

20 nov. In de „dependance”, in klas LV wel te verstaan geeft de kachel een paar knalletjes en begint te stinken. De aanwezige leraar, van de prins geen kwaad wetend, kleurt en biedt zijn verontschuldigen aan, denkende aan het woord van Pascal: „Wilt u dat men het goede van u gelooft, zeg het dan niet.”

's Avonds filmvoorstelling Filmclub. Ondanks de goede plannen hapert er nog wel wat. De voorstellingen zijn niet goedkoop en wat de kwaliteit betreft: het kijkkastje zendt 2 à 3 maal in de week zulk soort films uit. Waar blijft een Bergman, een Pasolini 2. Waar een Gregory Peck of een Ingrid Bergman 2.

(Opgemerkt dient wel te worden dat er een Tati geweest is. Daarvoor ook mijn hulde).

22 nov. Een zwarte bladzij in de contemporaine geschiedenis: President Kennedy valt onder moordenaarshand. Moge het eeuwig Licht hem verlichten. Een uur later was de nieuwe president reeds beëdigd. Want „the show must go on!”

23 nov. Was het nu zoveel moeite geweest om een herdenking voor President Kennedy te organiseren? En waarom hing zaterdag bij ons op school de vlag niet halfstok?

27 nov. Voor de derde maal dit jaar wordt er gedebateerd. Wist u dat de heer Salman zich tot het zwakke geslacht rekent?

29 nov. Eindelijk een bijeenkomst van Camera Musica. Camera Musica mag ik u iets aanraden?: „Zet uzelf eens een jaartje (of meer) in de ijskast. Wat u nu doet is zonde van uw tijd.”

5 dec. Sinterklaas, Sint-Nicolaas of hoe hij dan ook mag heten is jarig, en wij viëren feest. 's Middags lopen er vier Sinterklazen in school rond te weten de heren Tensen, Elling, Veken en Beerepoot, een opvallend verschijnsel zijn ook de twee vrouwelijke Zwarte Pieten. Vraagt daarom een aanwezige: „Hoe plant een Zwarte Piet zich voort?” Antwoordt een der Pieten: „Spontaan”, aanwezige: „Oh”. Even later in de wandelgangen: Rector: „U bent nog de mooiste Sint geworden, mijnheer Elling.”

De heer Elling: „Wat had u anders gedacht, rector?”

Dit was het dan voor deze maal. Ik hoop dat het u niet bevalen is: Schrijft u allemaal maar ingezonden stukken, dan behoeft de redactie zich volgende maal niet leeg te schrijven, zoals deze maal gebeurd is. Ps. Verder een Zalig Kerstfeest en een Zalig Nieuwjaar.

THUCYDIDES.

dactioneel”. Hij vestigde er de aandacht op dat er toch nog een schoolkrant was uitgekomen en dat vele stukken nogal subjectief waren. Een leerzaam en waardevol artikel, passend bij de hoofdredacteur!

Wat is het toch heerlijk om zomaar langs je neus weg een klinkend citaat te kunnen lanceren. Atque ut inde oratio mea proficiscatur, unde haec causa ducitur: Kun jij dat Els? Knap hoor! Als jij over het gymnasium schrijft en door de Griekse woordjes al een dichterlijke volzin ziet schemeren, hetgeen ik overigens niet zie, vind ik dat jij het gymnasium van een totaal verkeerde kant beziet. Is het gymnasium een opleiding van woordjes, taaie aoristus-vormen, volzinnen en citaten? Zo ja, dan vrees ik een onherstelbare misstap begaan te hebben door een gymnasiale opleiding te kiezen.

Jammer dat het meesterlijke griezelverhaal „Het Spookkasteel” anoniem geplaatst was. Ik zou graag de schrijfster een contract hebben willen aanbieden van mijn grammofoonplatenmaatschappij.

Waarde lezers, zó lees ik de „Eigen Koker” en telkens weer vind ik het een plezierige bezigheid. Dr. De Jong, directeur van het Rijks Instituut voor Oorlogsdocumentatie, schreef ons dat wij een waardevol blad uitgeven.

Dit kan ik volledig met hem eens zijn.

PETER BUUR jr.

Met de algemene tendens van je stuk ben ik het wel eens en deze komt mij zeer sympathiek voor.

Een kleine opmerking evenwel omtrent enkele exacte feiten, waarmee ik het pertinent niet eens ben, zou ik eerst willen maken. De percentages die naar jouw mening moeten worden uitgetrokken ten bedrage van dertig tot vijftig procent van het jaarinkomen noem ik absoluut onredelijk. Niet alleen zou dit een gevaar zijn voor de economische toestanden, met alle gevolgen van dien, maar ook is dit tegen de natuur van de mensheid. Bovendien moet hulp een aanvullend karakter blijven behouden. Anderzijds ben ik van mening, dat de steun die door de overheid verleend wordt en die nog geen één procent uitmaakt van ons nationale inkomen, per se tekort schiet. Een steun van drie tot vijf, eventueel tot tien procent, zou voldoende zijn om binnen redelijke tijd de basis van een modern productieapparaat aldaar te leggen.

Maar gelukkig was deze stof niet de hoofdzaak van je artikel. Deze is van diepgaande morele aard. Kunnen wij de financiële steun die de overheid al dan niet verleent noch direct noch indirect beïnvloeden (althans op dit ogenblik), wel kunnen wij verbetering aanbrengen in onze mentaliteit, onze houding t.o.v. de ontwikkelingslanden en de hulp die verleend moet worden. Daarvoor is het evenwel in beginsel noodzakelijk dat eenieder zich zo volledig mogelijk op de hoogte stelt van bedoelde materie. Vanuit deze kennis kan hij dan al redenerend een conclusie trekken die sine dubio in het voor-

deel van de ontwikkelingshulp zal aanvangt in de individu is niets uitvallen. Alleen op basis van dit laatste kunnen wij door samenvoeging van al onze krachten iets bereiken, misschien zelfs iets groots. Doch dit alles kan onmogelijk bereikt worden door welke collectieve actie dan ook. Dit moet gedaan worden door een strikt persoonlijke actie. Want homogeniteit die niet

mensen bereidheid gekweekt te worden, tot eigen werkzaamheid in de ontwikkelingsgebieden op basis van een sober inkomen.

Ik hoop, Paul, dat je uit dit alles duidelijk is geworden hoe ik over de door jou naar voren gehaalde problemen dank; dat het niet mogelijk is om zomaar een actie te organiseren, moge ook gebleken zijn.

Als jij van mening bent dat dit

POLEMIEK

MOORD BIJ NADER INZIEN

Ieder voor zich moet ervan overtuigd worden dat deze hulpverlening geen liefdadigheid is, maar rechtvaardigheid. De ontwikkelingslanden hebben recht op onze hulp, omdat de rijkdommen der aarde zonder onderscheid aan alle mensen toebehoren. Daarom moet de primaire hulp via de regeringen der „rijke“ landen gaan. Het werk in de persoonlijke sfeer moet er vooreerst op gericht zijn de bereidheid bij de staatsburger te wekken voor een dergelijke besteding van belastingsgelden, vervolgens moet de individuele persoon „aanspreekbaar“ gemaakt worden voor noden, waarin langs officiële weg niet snel of grondig genoeg voorzien wordt.

Tenslotte, en hierop wil ik in 't bijzonder wijzen, dient onder jonge

laatste wel het geval is en je vertelt ons hoe, beloof ik je alle steun, ook via Mutua Fides.

Peter Buur jr.

Geachte Heer Buur,

Onze hartelijke dank voor Uw repliek. Gij zijt de enige ten onzent die de pen over deze zaak ter hand heeft willen nemen. Dat gij dit gedaan hebt, getuigt van werkelijkheidszin.

Wat de titel betreft die gij gekozen hebt: Eigenlijk snappen wij deze niet. Maar wij geloven dat ze nog dreigender is dan: „moord met voorbedachte rade“.

Nu de inhoud. Wat gij voorstelt is onzes inziens kevensgevaarlijk. Wat gij wilt is niet meer of minder dan de charitas uit het mensenleven bannen, 'n denkbeeld dat heden ten dage nogal in zwang is. Maar is het niet bijzonder onmenselijk indien wij onze medemens slechts kunnen helpen als ons dat gedwongen wordt, in dit geval door de staat? Neen, wij geloven dat het anders moet, en dat het ook anders kan. De hulpverlening zal tweeledig moeten zijn:

a. Individueel, door middel van onze bijdragen aan het werk van de missie en zending etc., zowel actief als passief.

b. Collectief, dat wil zeggen: investeringen in de ontwikkelingsgebieden. Geen collectieve hulp zoals we nu doen, maar investeringen naar voorbeeld van Verolme in Brazilië. Hierdoor zal onze economie totaal niet ten onder gaan, zoals gij denkt. Maar voor zulk een investering zal moed nodig zijn, en moed hebben is moeilijk.

Willen wij geen risico's nemen, dan moeten wij maar hier in ons veilig Nederland blijven. De kans op onverwachte tegenslagen is hier natuurlijk kleiner. Echter men zij gewaarschuwd, zulke denkbeelden zijn uit de tijd. Op economisch gebied mogen we niet meer nationaal denken. En dat doen wij dan ook niet, niet uit dwang maar omdat het ons voordeel is. Nu denken wij reeds lang Europees. De logische ontwikkeling zou zijn, dat we daarna universeel zouden gaan denken. Maar dat doen wij niet en op het ogenblik ziet het er ook niet uit dat wij het gaan doen. Men zegt: Atlantisch denken is veel veiliger. Maar nogmaals, 'n dergelijke opvatting is misleidend en betekent zelfmoord.

We zullen nu dadelijk uiterst progressief moeten zijn. In tweeduizend is onze wereldbevolking verdubbeld. Procentsgewijs zal de reeds nu blanke minderheid dalen en we zullen

onder de voet worden gelopen door de niet-blanken, die niets te verliezen maar alles te winnen hebben. Natuurlijk kan de atoombom ook ook reeds een einde aan de mensheid gemaakt hebben, maar dat is een andere zaak.

Nu even naar Uw laatste opmerking: Eerlijk gezegd is ons in niets gebleken, dat het niet mogelijk zou zijn. Wij zouden het tegendeel willen beweren. En wij zullen U daarom een suggestie ter hand doen, die dr. W. Banning ons deed: Indien gij naar de N.O.V.I.B. schrijft, of naar het Centraal Missiecommissariaat zal men U daar stellig vertellen van pogingen van andere leerlingenverenigingen en helpen bij het vaststellen van een eventueel eigen project.

Ziedaar, wij hebben onze kaarten op tafel gelegd en willen de handen uit de mouwen steken. Zorgt gij, en met U Mutua Fides, er voor dat wij niet met onze handen in het donker tasten, dan kan er iets zeer kleins verricht verricht worden. Maar gij weet het: Vele kleintjes enz.

Paulus Groot.

Waarde Vriend,

Geen dank voor mijn repliek. Hartelijk dank voor Uw commentaar. Gaarne zou ik toch nog iets hieraan toevoegen.

Bij nader inzien is ook de titel: niet juist voor het betreffende artikel. Maar is de titel van enig belang als niet aan de inhoud van het artikel aandacht wordt besteed?

Het ligt geenszins in mijn aard de charitas uit het leven der mensen uit te bannen, ik wil ze slechts aanmoedigen.

Bovendien is het niet onmenselijk (letterlijk) dat mensen hun medemens min of meer gedwongen helpen (ik bedoel op grote schaal). Wel moet ik toegeven, dat dit geen ideale toestand is, maar 'n juist bijzonder menselijke tekortkoming. Ik leg dan ook de nadruk op „het bereid maken“ van de mensen tot een dergelijke besteding van hun eigen belastingcenten (zie boven) en het „aanspreekbaar maken“ van dezen voor de grote noden. Hiertoe moeten wij in actie komen!

Inderdaad zou grootscheepse investering in de probleemgebieden een grote stap op de goede weg zijn. Maar wat kunnen wij daaraan doen? Wij moeten roeien met de riemen die wij hebben. Al roeiend moeten wij hierin vaardigheid verkrijgen en zo mogelijk het aantal riemen vermeerderen.

Uiteraard kunnen wij een aandeel leveren aan de ontwikkelingshulp via organisaties als de N.O.V.I.B. Hiertoe is reeds gecorrespondeerd. Echter wij moeten niet tevreden zijn met zo een klein aandeel, al maken vele kleintjes iets groots. Wij moeten streven naar grotere projecten. Wij moeten onze geest hierop instellen en die van anderen. Alleen om dit te bereiken is een actie noodzakelijk die wel aanvangt in de individu, en hierop ook doelde ik in mij bovenstaand uitgangspunt.

Zo, ook ik heb mijn kaarten op tafel gegooid en ik hoop dat men ze niet door vals spel onder tafel doet verdwijnen.

Tenslotte, Paul, geloof ik dat wij het op één punt het belangrijkste punt, met elkaar eens zijn, namelijk dat er iets gedaan moet worden. Laten wij daarom onze krachten bundelen en nooit in onze geestdrift verslappen.

Peter Buur jr.

Heb ik een intellectuele aanleg?

Psychologische test voor een ieder die een blik wil slaan op zijn eigen innerlijke constitutie.

- Wie bewondert U het meest?
 - Cliff en Conny 0 pt.
 - Fred Flintstone en Kuifje 4 pt.
 - Minister Luns en De Quay 2 pt.
- Studeert U graag?
 - nou! 1 pt.
 - nou, ... 0 pt.
 - nou en of! (U liegt) 2 pt.
- Wie was Homerus?
 - Trojaans generaal 0 pt.
 - De bouw van de Toren van Babel 0 pt.
 - een intellectueel 3 pt.
- Droomt U?
 - alleen op school 2 pt.
 - alleen van school 1 pt.
- Wilt U leraar worden?,

of zou U het willen zijn?

- waarom niet... ach misschien 2 pt.
 - met liefde 1 pt.
 - ... (geschrokken stilte) 0 pt.
- Stel dat U naar de universiteit gaat, hoelang wilt U dan student blijven?
 - 6 à 7 jaar 1 pt.
 - eeuwig 2 pt.
 - Totdat blijkt dat ik de huwbare leeftijd heb bereikt 0 pt.
 - Limbo, aoristus, $a^2 + b^2$, geen woorden maar daden. Hoeveel van deze woorden zegt U iets?
 - $1 = 1$ pt. $2 = 2$ pt. en 2.
 - Waar heeft U het meest geleerd?
 - op school 1 pt.
 - in het harde leven 2 pt.
 - Voor de T.V. 0 pt.

OPLOSSING:

21—15 pt.: U weet teveel en is te goed voor deze wereld. Bovendien bent U niet zo dom een „streber“ te zijn. U kunt van alles worden: Tot clochard toe.

14—8 pt.: Goed zo, ga zo door en U zult het ver brengen. U gaat uit van het principe dat hard werken en etiquette U tenslotte het succes zullen moeten brengen. Nijverheid en knusheid op hoog niveau zullen U tot een geaccepteerd lid van nette kringen maken.

7—0 pt.: Foei, U bent dom en komt er openlijk voor uit: dit is onbehoorlijk. Uw huis-, tuin- en keukenpersoonlijkheid hoort thuis in de korte verhalen van de „Margriet“ en verder dan Uw eigen damesblad en gezinnetje zult U niet kijken. Nogmaals foei.

Inger Schermer José Staekenborg
Thea de Haan Liesbeth Stumpel
Miek Schouten, allen 2a.

EXCELLENTIE J. LUNS schrijft ons:

Met zeer veel belangstelling heb ik het artikel „Moord met voorbedachte rade“ in uw schoolblad „Eigen Koker“ gelezen. Met name awardeer ik uw poging om het probleem van de internationale hulpverlening te plaatsen tegen een zedelijk-historische achtergrond; te veel is het hulpverleningsprobleem tot nu toe gezien in de sfeer van machtspolitieke- en economische verhoudingen.

Wat betreft het in het artikel gedane voorstel tot een vervelvoudiging van de financiële hulpverlening, moge ik u er op wijzen, dat fixatie op het economisch aspect van de hulp het gevaar in zich draagt van een te eenzijdige benadering. De ervaring van de afgelopen dagen heeft uitgewezen dat de ontwikkeling van de minderontwikkelde gebieden alleen bereikt kan worden als de financiële hulp vergezeld wordt van omvangrijke kennisoverdracht. Bij onvoldoende kennisoverdracht dreigt het gevaar dat de beschikbaar gestelde hulp gelden niet effectief besteed kunnen worden. Bij het begrip kennisoverdracht dient u niet alleen te denken aan het begrip „onderwijs“ in de zin van louter technische kennis, maar ook aan die inzake sociale en maatschappelijke verhoudingen etc.

Ik stel het zeer op prijs dat u met uw artikel de aandacht van uw generatiegenoten op het zo belangrijke probleem van de hulpverlening hebt gevestigd.

Langendijk's Slagerijen

leveren steeds het BESTE voor de LAAGSTE prijs

KOEPOORTSPLEIN 1 HOORN KLEINE NOORD 23

Voor gezellige sfeer en een goed onthaal naar
Café-Restaurant

„DE ZAADMARKT“
GROTE NOORD 115 - HOORN

BOEK- EN KANTOOR-
BOEKHANDEL

H. STUMPEL HOORN N.V.

voor uw studietijd (en daarna)

Boeken - schrijfwaren - kantoormeubelen

